

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 21. Miracula falsa Divisione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

riculo non carere videbatur, si Episco-
 pus unius Regni in alterius Regni Epis-
 copos, ipsis non consentientibus, jurisdic-
 tionem haberet; cumque S. Gregorius
 S. Virgilio Arelatensi Vicariam potesta-
 tem in Gallias dedisset, eam solummodo
 ad Regnum Childeberti, Rege Episco-
 pisque consentientibus, fuisse extensam.
 Nihilominus Episcopi Concilii Vernen-
 sis postulatione Drogonis & meritis &
 genere venerabilis (erat enim Regum
 patruus) aperte non rejecta dicebant;
 hac super re non audere se quidquam
 definire, sed expectandum, donec Con-
 ventus, quam fieri posset, maximus Gal-
 liæ Germaniæque cogeretur, ut Metro-
 politarum aliorumque Episcoporum ex-
 quireretur sententia, *cui refragari, in-
 quiunt, nec volumus nec possumus. No-
 bis tamen, si tale Officium committi pot-
 est, & non alia quam quæ prætenditur
 latet causa, illi potissimum convenire vi-
 detur, qui & communione Sacerdotii no-
 bis, & Excellentiæ vestræ (nempe Regi)
 propinquitatis privilegio sociatur.*

§. XXI.

Miracula falsa Divione.

Eodem anno octingentesimo quadrage-
 simo quarto Alberico Episcopo Lin-
 gonensi vita functo Theobaldus succes-
 serat. Haud multo post tempore duo

*Amol. epist.
 ap. Agob.
 to. 2. p. 136.*

Sæculum IX Monachi, ut videri volebant, ad Eccle-
A.C. 844. siam S. Benigni Divione ossa afferunt,
 quæ alicujus Sancti esse dicebant, seque
 ea Romæ vel in quodam alio loco Italia
 accepisse, e memoria autem excidisse,
 quod esset Sancti nomen. Non credit
 Episcopus, recipiendas esse has Reli-
 quias non satis probatas, nec etiam te-
 mnendas; nam dicebant Monachi, se te-
 stimonia omni exceptione majora allatu-
 ros. Alter eorum abiit, ut ea quæreret,
 & non rediit. Alterum, qui Divione
 remanserat, mors abstulit. Interim his
 ossibus, quæ Sacræ Reliquiæ credebantur,
 secus sepulchrum S. Benigni honorifice
 depositis, nescio a quo in vulgus spargitur,
 patrari in eo loco miracula, foeminasque
 in ea Ecclesia derepente corrumpere &
 torqueri, quin in earum corporibus ullum
 deprehendi posset vestigium verberum,
 quibus se fuisse affectas dicebant. Cum
 rei insolitæ rumor de populo plurimos
 excitasset, ingens multitudo hominum ad
 miracula, ut putabatur, conspicienda
 confluxit, crevitque numerus mulierum
 usque ad trecentas quadragintasve, quæ
 ita ut retulimus in terram dejectæ ex
 Ecclesia exire volebant dicentes, se, si
 inde domum digrederentur, iterum prodigiose
 vapulaturas & ut ad eandem Ecclesiam
 reverterentur, compellendas esse. Erant
 vero non puellæ

puellæ modo, sed etiam nuptæ omnis æta- Sæculum IX.
 tatis & conditionis. Nec jam solum mi- A. C. 844.
 racula in Ecclesia S. Benigni, sed etiam
 in aliis Ecclesiis civitatis Divionensis &
 in Diœcesi, speciatim in Ecclesia S. An-
 dochi in oppido, quod vulgo *Saulieu* di-
 citur, fiebant. Quare cum Theobaldo
 Episcopo videretur, de hoc portento
 Amolonem Metropolitam suum Archi-
 episcopum Lugdunensem consulendum
 esse, Chorepiscopum suum, uno postquam
 illæ Reliquiæ allatæ fuissent anno, ad eum
 misit.

Amolon respondit in hunc modum:

*Existimamus, ossa hæc, quæ sine argumen-
 to nescio cuius Sancti esse dicuntur, e San-
 ctuario auferenda & extra Ecclesiam in
 atrio subter murum, vel potius in circui-
 tu alterius Ecclesiæ, secreto & paucis te-
 stibus, in loco tamen mundo & decenti de-
 ponenda esse, ut aliquis iis honor habeatur,
 quia Reliquiæ esse dicuntur, & quia id
 certo non constat, rudi populo superstitio-
 nis materia subtrahatur.* Refert deinde

p. 138.

exemplum S. Martini, & Gelasii Papæ
 auctoritatem; tum vero prosequitur:

vit. per Se-
 ver. c. 8. Sup.
 lib. XVI. §.

*Si probari possit, quod duo tresve homines
 in Ecclesia S. Benigni sanitatem recupera-
 verint, agenda sunt Deo Gratia, nec ideo
 tamen cetera omnia, quæ vel in hac Eccle-
 sia vel in aliis contingunt, sunt recipien-
 da. Cum enim dictæ Reliquiæ allatæ fue-*

31.
 Miracula
 falsa.

Cc 5 vint

Sæculum IX. A. C. 844. *runt tempore Quadragesimæ, quando pro multorum locorum consuetudine populus frequentius accedit Ecclesiis, facile fieri potuit, quod fidelibus ad honorem exhibendum fuerint ostensæ, & in Paschali celebritate hoc more jam introducto improbi aliqui ex perdita hominum face, captantes occasionem suæ indigentiaë consulendi, vel satiandi avaritiam, simplices fallere, atque hos casus, hæc verbera, extases, curationes comminisci cœperint, cujus rei antea nunquam visæ insolentia cum simplicem populum pavidum reddidisset & timidum, movente commiseratione bis scæmæ morbum fingentibus eleemosynas adeo largiter contulerint, ut noluerint discedere, quin etiam se abire ne quidem posse simulaverint.*

Res enim est inaudita, in Ecclesiis aut ad sepulchra Martyrum hujus generis patrata fuisse miracula, non quæ ægrotos sanant, sed bene valentibus sanitatem & rationem adimunt. Quale autem illud sit, quod innocentes puellæ, per intercessionem Sanctorum ab ægrotudine liberatæ, iterum vexentur, si ad parentes suos redire velint? aut illud, quod Sancti mulieres infirmas sanent, ut eas a viris suis avellant, & castigent, si domum redire voluerint? quis non videat, impostorum hominum has esse vel Dæmonum illusiones? non nullos reperire est in locis Sanctis, qui sordide

de avari, cum populum erudire deberent, Sæculum IX.
 & abusus reprimerè, eosdem laudant, & A. C. 844.
 adulantur pietati illorum, qui superstitioni ^{Amolonis}
 serviunt, ut oblationibus potiantur, ^{Responsum}
 ditescant, & mensas epulis onerent. Hæc ^{de Miracu-}
 non tam constanter affirmarem, nisi hujus ^{lis.}
 rei exempla luculenta in hac Diœcesi, se-
 dente Antecessore meo, vidissem. Recor-
 dor enim homines ad ipsum venisse, qui se
 a Dæmone obsessos dicebant; at verberibus
 haud perfunctorie castigati fateban-
 tur dolum, quem paupertate adacti tenta-
 sissent. Scimus etiam, Uticæ in Provin-
 cia Narbonensi apud Sepulchrum S. Fir-
 mini conspectos fuisse ad hunc ferme mo-
 dum, prout in vestris Ecclesiis contingere
 dicitis, in terram cadentes & membris
 captos, ita ut in eorum corpore ustionis
 notæ sulphuræ apparent. Unde popu-
 lus expavescens eleemosynas abunde affere-
 bat. At vero Bartholomæus Episcopus
 Narbonensis, qui etiamnum luce fruitur,
 postquam Prædecessoris nostri consilium
 expetiisset, concursum populi prohibuit,
 & oblata a Fidelibus in alios pauperes di-
 stribui jussit. Et ecce, brevi postea tam
 ibi quam in aliis locis cessarunt præstigiæ,
 & populorum quies rediit.

Itaque omnino tibi suademus, ut zelo
 & severitate Sacerdotali armatus hac pro-
 fanatione & Diaboli invento Ecclesiam
 purges. Hortare Fideles, ut hunc tumultum

Sæculum IX. *tum ad salutem tam corporis quam anima*
A. C. 844. *inutilem, imo noxium, devitent; quilibet ab omni strepitu remotus maneat in sua parochia, ubi Baptismum & cetera Sacramenta accipit, ubi Missæ interest, ubi ægrotans visitatur, & mortuus sepelitur, quo decimas & primitias conferre tenetur, ubi liberi ipsius baptizantur, ubi verbum Dei audit. Illo, inquam, illo vota sua & oblationes deferat, ibi ad Deum oret, & suffragia Sanctorum expetat, ibi eleemosynas eroget, & hospitalem se exhibeat. Nam hæc est devotio legitima & Ecclesiastica, hic est antiquus Fidelium mos; ita omnis novitas rejicitur, & Constitutio Apostolica conservatur. Si quis infirmatur, secundum Apostoli præceptum vocet Presbyteros, qui super ipsum orent, & sacro oleo in nomine Domini ungant. (*)*

Postquam hac doctrina Fideles tuos muniveris, speramus, per Dei Misericordiam subtractione eleemosynarum finem fore morbos simulandi, si illi, qui ægrotare putantur, alia via quærere alimenta compulsi fuerint. Si qui contumaciter errorem defenderint, ex iis veritas acerrimis corporis cruciatibus exprimenda. Quippe

---

(*) Ex hoc loco Historiæ Ecclesiasticæ convincuntur Protestantes, quod antiquissimum Ecclesiæ morem perperam rejecerint.

pe etiam si illud verum esset, quod receden-
 tes ex illis Ecclesiis illico nova vexatio cor-
 riperet, id evidenter Daemonis opera con-
 tingeret, & ideo maxime exeundum esset
 ex illis Ecclesiis, atque inimici terricula-
 menta contemnenda, Dei autem auxilium
 in Ecclesia propria implorandum. Non
 enim nobis licet suspicari, quod invidia
 laborent Sancti, qui cum Deo in Cælo
 regnant, nec credendum, ipsos offendi, si
 ægroti sibi primum oblatis deinde ad alio-
 rum Sanctorum sepulchra deducantur.

Si tamen populus Ecclesias quorundam
 Sanctorum adire velit, habet Festa solem-
 nia, in quibus id facere pro antiquo Ec-
 clesie more potest. Scilicet in Diebus Ro-
 gationum, & quotiescunque Preces publi-
 cæ ob varias necessitates in Quadragesima
 & in Festis Sanctorum indicuntur; quam-
 vis etiam aliis diebus Loca Sacra adire li-
 ceat, si modo id in silentio, sincera pieta-
 te, sine ostentatione & strepitu fiat. Quis
 vero non videat, quantum a sana ratione
 alienum sit, opera devotionis legitima &
 præcepta negligere, aut fastidire, & econ-
 tra ad talia curiose converti, quæ facere
 nemo suadet, imo quæ prohibentur. Tan-
 dem si quos revera a maligno Spiritu ve-
 xatos invenire esset, eos secundum consue-
 tudinem Ecclesie domi suæ & a propriis
 Parochis sanari oporteret, aut saltem mo-
 deste a propinquis suis vel amicis ad Mar-
 tyrum

Sæculum IX.

A. C. 844.

De Dæmo-
niacis.

Sæculum IX. *tyrum Ecclesias sine turbis & sine tumultu deduci.* Haftenus Responsum Archiepiscopi Lugdunensis ad Episcopum Ligonensem datum, cui junxit epistolam Agobardi Antecessoris sui ad Bartholomæum Narbonensem. Hæc inter opera Agobardi extat.

to. I. p. 197.

§. XXII.

Ecclesia Constantinopolitana.

vit. c. ult. In Oriente pæce Ecclesiæ reddita corpus S. Theodori Studitæ anno post obitum

Sup. lib. XLII. §. 8. tum ejus decimo octavo, nempe hoc anno Salutis octingentesimo quadragesimo

quarto, cura Methodii Patriarchæ, & jussu Theodoræ Imperatricis Constantinopolim translatum. Inventum est vero integrum, & deinde in Monasterio Studiensi prope sanctum Platonem Theodori patrum & Magistrum sepultum.

Orat. th. c. 2. n. 14. ap. Boll. to. 7. p. 320. Haud diu post Methodius Imperatrici suggestit, rem fore tanto Imperio profrosam, si Patriarchæ Nicephori, a Leone Armeno e Sede sua pulsi, & in exilio

Sup. lib. XLVI. §. 15. pro fide mortui memoria exoleret. Ergo ipse Methodius illius corpus ex Ecclesia S. Theodori eductum Constantinopolim ad Ecclesiam Apostolorum defert, ibique suis manibus illa ipsa, qua in exilium missus fuerat die, nempe decima tertia Martii, anno post restitutum imaginum cultum quarto, id est, Salutis octin-